

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.164 van 24 april 2014
in de zaak A. 204.098/VII-38.470.**

In zake : de VZW AKTIEGROEP LEEFMILIEU KEMPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 301
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Gilles Dewulf
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de PROVINCIALE EN INTERCOMMUNALE
DRINKWATERMAATSCHAPPIJ DER
PROVINCIE ANTWERPEN (PIDPA)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Yves Loix en Jo Van Lommel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 9 januari 2012 waarbij, na het verlenen van een vergunning op proef, aan de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der

Provincie Antwerpen (hierna : PIDPA) de definitieve milieuvergunning wordt verleend voor de exploitatie van een grondwaterwinning bestaande uit zes productieputten in Balen-Nete met een diepte van 170 meter en met een maximaal debiet van 1.690.000 m³/jaar, gelegen aan het Beukenbergsveld 6 te Balen, op percelen kadastraal gekend afdeling 3, sectie B, perceelnrs. 230, 241, 396/2 en 416, en sectie C, perceelnrs. 1560/a, 1878/b en 1881.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 223.862 van 13 juni 2013 zijn de debatten heropend en is het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Gilles Dewulf, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jo Van Lommel, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke context van de zaak werd reeds uiteengezet in het tussenarrest nr. 223.862 van 13 juni 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Vierde exceptie aangevoerd in de memorie van antwoord van de verwerende partij

4. Met het tussenarrest nr. 223.862 van 13 juni 2013 werd de definitieve beoordeling van deze exceptie uitgesteld in afwachting van de uitvoering van de onderzoeksmaatregel die door hetzelfde arrest werd gelast.

Aangezien de raadsman van de verzoekende partij op de openbare terechtzitting van 19 december 2013 heeft verklaard niet langer aan te dringen op de aanstelling of "bevraging" van een deskundige, wordt de afstand van de desbetreffende vordering vastgesteld en vervalt de noodzaak om over de exceptie uitspraak te doen.

B. Exceptie aangevoerd in de laatste memorie van de tussenkomende partij na het tussenarrest nr. 223.862 van 13 juni 2013

Standpunt van de partijen

5. De tussenkomende partij werpt in de laatste memorie op dat het belang waarop de verzoekende partij zich beroept niet langer actueel is. Uit een

studie van 11 februari 2013 van het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek zou namelijk blijken dat de stopzetting van de grondwaterwinning leidt tot een significant negatief effect op de instandhoudingsdoelstellingen van het betrokken habitatrichtlijngebied, meer bepaald op habitat 7140 (overgangs- en trilveen) die op termijn volledig zou verdwijnen.

6. In haar laatste memorie acht de verzoekende partij de exceptie onontvankelijk omdat ze veel eerder in de procedure had kunnen worden opgeworpen.

Beoordeling

7. Het betrokken gebied werd bij besluit van de Vlaamse regering van 24 mei 2002 aangewezen als habitatrichtlijngebied. Het thans bestreden besluit geeft aan dat de belangrijkste habitatwaardige vegetaties bestaan uit : mesotroof elzenbroekbos, zuur laagveen mesotroof (habitatcode 7140), dottergraslanden met inbegrip van veldrusgraslanden en moerasspirea-ruigten.

De opgeworpen exceptie impliceert dat de Raad van State ten gronde zou onderzoeken op welke wijze de instandhoudingsdoelstellingen van het habitatrichtlijngebied "Bovenloop van de Grote Nete met Zammelsbroek, Langdonken en Goor" het best worden bereikt of het meest gunstig worden beïnvloed, rekening houdend met de diverse aanwezige beschermingswaardige vegetaties. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid komt het niet aan de Raad van State toe om zich daarover uit te spreken in de plaats van de terzake bevoegde overheden en gespecialiseerde instanties.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

8. In het eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 1, 2, 3, 6.1, 6.2, 6.3 en 6.4 van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (hierna : habitatrichtlijn), van het besluit van de Vlaamse regering van 24 mei 2002 tot vaststelling van de gebieden die in uitvoering van artikel 4, lid 1, van de habitatrichtlijn aan de Europese Commissie zijn voorgesteld als speciale beschermingszones, van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna : natuurbehouddecreet), van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), en van het redelijkheid-, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens wordt machtsoverschrijding aangevoerd.

Zij zet uiteen dat een lidstaat slechts toestemming mag verlenen tot een project dat niet direct nodig is of geen verband houdt met het beheer van een speciale beschermingszone nadat met zekerheid werd vastgesteld dat de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zullen worden aangetast en nadat inspraakmogelijkheid werd geboden, dat te dezen de bestreden beslissing nergens vermeldt wat de natuurlijke kenmerken van het gebied zijn, of dat het gaat om een zeer vochtig gebied met onder meer een prioritair habitatype alluviale bossen met *Alnion glutinosa* en *Fraxinus excelsior*, dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat er geen zekerheid is dat de waterwinning geen storende effecten teweegbrengt voor de natuurlijke kenmerken van de beschermde habitats en de leefgebieden van de aangewezen diersoorten en dat de vermeldingen met betrekking tot de acute en significante dalingen van het grondwaterpeil eerder leiden tot het besluit dat

significante effecten mogelijk zijn. Onder meer uit het gebruik van verouderde gegevens, het ontbreken van bepaalde adviezen, en de ontoereikendheid van de bijzondere maatregelen die worden opgelegd indien uit het jaarrapport zou blijken dat de instandhouding ongunstig evolueert, uit het feit dat zij of haar raadsman niet werd uitgenodigd om haar standpunten verder toe te lichten en uit het niet-afdwingbaar karakter van de genomen maatregelen, leidt de verzoekende partij een schending af van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel. Aangaande de schending van artikel 6.4 van de habitatrichtlijn en artikel 36ter, § 5, van het natuurbehouddecreet betoogt de verzoekende partij dat de mogelijke alternatieven noch werden onderzocht noch gemotiveerd, dat er geen dwingende redenen van groot openbaar belang worden ingeroepen en dat er geen compenserende maatregelen werden genomen.

9. De verwerende partij antwoordt dat uit een vergelijking van de bewoordingen van de habitatrichtlijn en van artikel 36ter van het natuurbehouddecreet niet blijkt dat de omzetting van de habitatrichtlijn onvolledig of foutief zou zijn. Zij verwijst daarbij naar het arrest van het Hof van Justitie C-6/04 van 20 oktober 2005 waarin werd geoordeeld dat "de omzetting in nationaal recht van een richtlijn (...) niet noodzakelijkerwijze (vereist) dat de inhoud ervan formeel en letterlijk wordt overgenomen in een uitdrukkelijke en specifieke wettelijke bepaling".

Met verwijzing naar de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State merkt de verwerende partij voorts op dat zij niet kennelijk onredelijk de habitatrichtlijntoets heeft doorgevoerd. De formele motiveringsplicht is volgens haar niet geschonden, gelet op de vermelding in de bestreden beslissing van de belangrijkste van nature aanwezige "habitatwaardige" vegetaties in het projectgebied. Zij stelt dat in de bestreden beslissing met kennis van zaken en op basis van recente gegevens werd overwogen dat er geen sprake is van enige betekenisvolle aantasting, zodat er ook geen sprake is van een schending van artikel 36ter, § 4, van het natuurbehouddecreet. Wat de schending van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel betreft, stelt de verwerende partij

dat de bestreden beslissing duidelijk refereert aan het evaluatieverslag van de afdeling Milieu-inspectie, dat uit een terreinbezoek is gebleken dat het juiste type van vegetatie actueel moeilijk te bepalen is, dat de studie van 4 oktober 2011 waarnaar werd verwezen niet gedateerd kan worden genoemd, en dat alle in het decreet opgenomen adviezen werden ingewonnen. Er werd volgens de verwerende partij ook rekening gehouden met de referentietoestand vóór de aanvang van de grondwaterwinning. Er bestaat volgens haar geen decretale verplichting om de raadsman uit te nodigen om het standpunt van de verzoekende partij uiteen te zetten. De kritiek omtrent het opleggen van een onafdwingbare maatregel doet de verwerende partij af als loutere kritiek op het handhavingsbeleid. Wat de beweerde schending van artikel 6.4 van de habitatrichtlijn en artikel 36ter, § 5, van het natuurbehouddecreet betreft, volstond volgens de verwerende partij de overweging dat de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied niet zullen worden aangetast.

10. De tussenkomende partij betoogt in hoofddorde dat de habitatrichtlijn geen rechtstreekse werking heeft, dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze richtlijn niet correct of niet tijdig werd omgezet, dat door geen schending van artikel 2, 30°, van het natuurbehouddecreet aan te voeren de verzoekende partij akkoord gaat met de definitie van een "betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een SBZ", dat aangezien het bestreden besluit aantoont dat er geen betekenisvolle aantasting is, er ook geen sprake is van een schending van artikel 6.3 van de habitatrichtlijn of van artikel 36ter van het natuurbehouddecreet en dat een "betekenisvolle aantasting" niets anders is dan de correcte weergave van de "significante gevolgen" waarvan sprake in artikel 6.3 van de habitatrichtlijn. In ondergeschikte orde verwijst de tussenkomende partij naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State waarin met betrekking tot de gaswinning geoordeeld werd dat de omstandigheid dat de wijze en mate van bodemdaling niet met volledige zekerheid kunnen worden voorspeld, op zichzelf onvoldoende aanleiding vormt voor het oordeel dat reeds om die reden moet worden afgezien van de voorgenomen activiteit. Uit het ontbreken van een schending van artikel 6.3 van de habitatrichtlijn leidt de

tussenkomende partij af dat noch artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, noch de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet zijn geschonden.

11. De verwerende partij voegt in de laatste memorie toe dat het feit dat de decreetgever het woord "betekenisvol" heeft gehanteerd, de vergunningverlenende overheid "nog geen niet door de Habitatrichtlijn gewilde appreciatiemarge (verleent) om bepaalde vormen van aantasting van het beschermde gebied 'toelaatbaar te achten' en alsnog een vergunning voor een bepaald project af te leveren". In die zin is volgens de verwerende partij artikel 36ter, § 4, van het natuurbehouddecreet een correcte omzetting van artikel 6.3 van de habitatrichtlijn.

12. In haar laatste memorie doet de tussenkomende partij nog gelden dat volgens de interpretatie van de Europese Commissie er sprake kan zijn van negatieve effecten op een habitatrichtlijngebied zonder dat deze daarom als significant dienen te worden beschouwd, dat de beoordeling van het gebeurlijk significant karakter van de schade afhankelijk is van de specifieke milieukekenmerken en omstandigheden van het gebied waarop het plan of het project betrekking heeft, dat in dit verband een wetenschappelijke zekerheid omtrent de afwezigheid van significante effecten afdoende is, dat in navolging van het standpunt van de Europese Commissie men er moet van uitgaan dat wetenschappelijke voorspellingen die worden gedaan aan de hand van modellen en berekeningen, binnen een voldoende begrensd betrouwbaarheidsinterval liggen en derhalve een juiste voorspelling geven van de verwachte wijzigingen of het uitblijven ervan, dat er slechts een mogelijkheid en geen zekerheid bestaat omtrent een probleem met de fosfaatafvoer, dat de problematiek van de fosfaatafvoer door de verwerende partij werd onderzocht en als niet problematisch werd weerhouden gelet op de kenmerkende samenstelling van de vegetatie ter plaatse, dat de vergunningverlenende overheid die uitspraak moet doen over het definitief verlenen van de vergunning bij afloop van een proefperiode enkel rekening kan houden met de vaststellingen die gedaan werden tijdens de proefperiode, dat de verwerende partij bijgevolg geen rekening kon houden met de recente

meetresultaten in het winningsgebied, dat in het bestreden besluit verscheidene aspecten aan bod komen dewelke betrekking hebben op het gedeeltelijk stopzetten van de delen van de waterwinning door putrotatie enerzijds en het verminderen van het opgepompt debiet anderzijds en dat het bestreden besluit bijgevolg wel degelijk rekening houdt met de impact van een gebeurlijke verlaging van het pompregime op de omgeving.

Beoordeling

13. Uit artikel 36ter, § 3, van het natuurbehouddecreet volgt dat milieuvergunningsplichtige activiteiten die een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kunnen veroorzaken, onderworpen dienen te worden aan een "passende beoordeling wat betreft de betekenisvolle effecten voor de speciale beschermingszone". Luidens voormelde bepaling geldt de verplichting tot het uitvoeren van een passende beoordeling ook wanneer bij het verstrijken van de lopende vergunning voor een vergunningsplichtige activiteit een nieuwe vergunning, al dan niet met een verandering van de inrichting, wordt aangevraagd. Het derde lid van § 3 van voormelde bepaling legt de verantwoordelijkheid voor het opstellen van een passende beoordeling bij de "initiatiefnemer".

Overeenkomstig artikel 36ter, § 4, van hetzelfde decreet mag de overheid die over een vergunningsaanvraag moet beslissen, de vergunning slechts toestaan indien de uitvoering van de activiteit geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van de betrokken speciale beschermingszone kan veroorzaken. Door het opleggen van voorwaarden moet zij er steeds zorg voor dragen dat er geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan ontstaan.

Artikel 2, 30°, van het natuurbehouddecreet definieert een "betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone" als : "een aantasting die meetbare en aantoonbare gevolgen

heeft voor de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone, in de mate er meetbare en aantoonbare gevolgen zijn voor de staat van instandhouding van de soort(en) of de habitat(s) waarvoor de betreffende speciale beschermingszone is aangewezen of voor de staat van instandhouding van de soort(en) vermeld in bijlage III van dit decreet voor zover voorkomend in de betreffende speciale beschermingszone". Aldus stelt het natuurbehouddecreet de instandhouding voorop van de "natuurlijke kenmerken" van de speciale beschermingszone.

14. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds meerdere malen beslist dat een dergelijke beoordeling inhoudt dat, op basis van de beste wetenschappelijke kennis ter zake, alle aspecten van het plan of het project die op zichzelf of in combinatie met andere plannen of projecten de instandhoudingsdoelstellingen van het betrokken gebied in gevaar kunnen brengen, moeten worden geïnventariseerd (onder meer : H.v.J., 4 maart 2010, C-241/08). Rekening houdend met de conclusies van de beoordeling van de gevolgen van het plan of project voor het betrokken gebied, mag de overheid dergelijk plan of project pas goedkeuren nadat zij zekerheid heeft verkregen omtrent het feit dat het geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied. De zekerheid dat het plan of project geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied is voorhanden "wanneer er wetenschappelijk gezien redelijkerwijs geen twijfel bestaat dat er geen schadelijke gevolgen zijn" (onder meer : H.v.J., 7 september 2004, C-127/02).

15. Blijkens het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft zij voor het onderzoek van de effecten van de grondwaterwinning op het betrokken habitatrichtlijngebied gebruik gemaakt van het rapport "Winning Balen - proefvergunning Balen-Nete en vegetatiemonitoring Balen (verduidelijkte versie van rapport d.d. 11/12/2007)" van 29 maart 2011, van de memo "Niet technische samenvatting naleving bijzondere voorwaarden proefvergunning Balen-Nete" van 29 maart 2011, van de nota "Vergelijking

peilverlaging model Balen-Nete" van 30 maart 2011 en van het aanvraagdossier met het bijgevoegde niet-conformverkleerde milieueffectenrapport.

In haar ongunstig advies van 14 juni 2011 heeft de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie er onder meer op gewezen dat "het wetenschappelijk niet correct is te stellen dat zolang een vegetatietype zich binnen de abiotische tolerantiegrenzen van het type bevindt, geen negatieve gevolgen optreden", dat "de kwelinvloeden sterk afnemen in intensiteit en oppervlakte; dat dit een belangrijk kwaliteitsaspect is bij het bepalen van de lokale staat van instandhouding; dat dit aspect in het rapport evenwel niet werd meegenomen; dat voor gewoon elzenbroek (91E0), zuur laagveen (7140) en veldrusgraslanden (RBB_hc) in sterke mate en voor ruigten (6430, RBB_hf) in mindere mate het wegvallen of minderen van de kwel een structuurbepalende factor is die leidt tot een gedegradeerde toestand met verdroging en verzuuring; dat de actueel aanwezige vegetatie erop wijst dat dit heeft plaats gevonden en verschijnt als gedegrademd op kaart 12 (...); dat het rapport hiervoor geen (mogelijke) oorzaak geeft; dat de verwachting van wegvallende kwelstromen, gevolgd door verdroging en verzuuring reeds werd gesteld in een UA-rapport voor het gebied Scheps waar de huidige winning opgestart ging worden (...)", dat "uit de analyse van de grondwatergegevens blijkt dat de grondwaterstanden voor enkele PQ zich weliswaar gemiddeld binnen de uiterste grenswaarden van een bepaald habitatype bevinden maar daar geregeld eronder komen; dat ook de situering aan de uitersten van kenwaarden op zich een onzekerheid is voor een duurzame instandhouding" en dat "in de evaluatie per PQ geregeld uitspraken staan die verder gaan dan de vaststellingen maar mogelijk wel duiden op een zwaar knelpunt; (...) dat wanneer een knelpunt rond fosfaat vastgesteld wordt op humusrijke of venige bodem dit mogelijk wijst op vrijkomende fosfaat uit het veen of de humus wat kenmerkend is bij verdroging van dergelijke bodems; dat een intensief maaibeheer (zoals in het rapport voorgesteld wordt), gericht op fosfaatafvoer, habitatwaardige ruigten echter niet duurzaam in stand houdt".

Samenvattend is zij van oordeel dat "de werkmethode uit het rapport niet toelaat de effecten van de winning als fenomeen te beoordelen omdat in het rapport aan de hand van de PQ een vergelijking wordt gemaakt van de vegetatie na 6 en 9 jaar grondwaterwinning versus de huidige vegetatie na 14 jaar winning; (...) dat de gevolgen van de verdroging niet tot uiting komen in het rapport omdat ze geplaatst zijn binnen een te ruim, verkeerd of gewijzigd natuurdoeltype; dat onmiddellijk na de stopzetting van de winning op 11 februari 2011 de eerste peilmetingen wijzen op een grondwaterpeilstijging die buiten de winning niet merkbaar is en klimatologisch niet verklaard kan worden; dat de bepaling van de lokale stand van instandhouding onzorgvuldig gebeurde door geen rekening te houden met de situatie zonder grondwaterwinning, de ecologisch bepalende verschillen tussen kwelwater (nutriëntenarm) versus irrigatiewater (nutriëntenrijk); dat de bewering dat er geen verstoring is door verdroging/eutrofiëring onjuist is" en het rapport bijgevolg "onvoldoende garanties biedt op grond waarvan besloten kan worden dat de aanwezige grondwaterwinning geen significant negatieve impact veroorzaakt op de aanwezige Natura 2000 habitats en soorten".

16. Het bestreden besluit steunt op een nota "Bespreking opmerkingen advies GMVC (14 juni 2011) - Waterwinning Balen-Nete" van 4 oktober 2011 waarmee de tussenkomenende partij en het studiebureau Haskoning "meerdere antwoorden" geven op het ongunstig advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en het advies "betreffende de beschikbaarheid van gegevens in het waterwinningsgebied Balen-Nete in de periode voorafgaand aan de winning", op 5 juli 2011 verleend door het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek. In een tweede luik wordt in de voormelde nota van 4 oktober 2011 "alineagewijs ingegaan op technische en wetenschappelijke argumentaties".

De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie is een overheidsorgaan dat in het Vlaamse Gewest werd ingesteld om de vergunningverlenende overheid van advies te dienen in het kader van de beoordeling van milieuvergunningsaanvragen. Deze commissie komt met

betrekking tot de litigieuze aanvraag tot het gemotiveerde besluit dat de beoogde exploitatie, rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak, een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van de betrokken speciale beschermingszone kan veroorzaken en in ieder geval niet met voldoende zekerheid is aangetoond dat geen schadelijke gevolgen zullen optreden. In dergelijk geval verbiedt de zorgvuldigheidsplicht dat de verwerende partij zich bij haar besluitvorming eenzijdig laat leiden door een stuk dat door de aanvrager van de vergunning wordt ingediend nadat de wettelijk voorgeschreven adviezen zijn uitgebracht. De vaststelling dat de bedoeling van de tussenkomende partij er te dezen in bestaat om in extremis "technische en wetenschappelijke argumentaties" te ontwikkelen, waaromtrent de tussenkomst in de administratieve beroepsprocedure van gespecialiseerde adviesinstanties van bijzonder nut is voor de objectieve voorlichting van de vergunningverlenende overheid, maakt de handelwijze van de verwerende partij nog minder aanvaardbaar. In voorliggende zaak is de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, die nochtans ernstige kritiek heeft geuit op de door de tussenkomende partij gehanteerde methode om de effecten van de grondwaterwinning correct in kaart te brengen, niet in de gelegenheid gesteld om de argumenten die de tussenkomende partij via haar nota van 4 oktober 2011 heeft bijgebracht, aan een kritisch onderzoek te onderwerpen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 9 januari 2012 waarbij, na het verlenen van een vergunning op proef, aan de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der Provincie Antwerpen de definitieve milieuvergunning wordt verleend voor de exploitatie van een grondwaterwinning bestaande uit zes productieputten in Balen-Nete met een diepte van 170 meter en met een maximaal debiet van 1.690.000 m³/jaar, gelegen aan het Beukenbergsveld 6 te Balen, op percelen kadastraal gekend

afdeling 3, sectie B, perceelnrs. 230, 241, 396/2 en 416, en sectie C, perceelnrs. 1560/a, 1878/b en 1881.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig april tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin